

மன அடக்கம்

மனதை அடக்கும் வழி முறைகளைப் பல அறிஞர்களும் ஞானிகளும் கூறிச்சென்றுள்ளார்கள். மனதை அடக்கி ஒரே நிலையில் வைத்திருப்பதனால் நன்மைகள் அதிகம். உடலின் சக்தி அதிகரிப்பதோடு வீரியம் வளரும். நம்முடைய மனதை அடக்குவதற்கு மிக இலகுவான வழி ஒன்றுண்டு. எமது உள்ளத்தில் எழுகின்ற தீய எண்ணங்களை, அவை ஏன் தோன்று கின்றன எனக் கண்டறிந்து, அந்த தீய எண்ணங்களை மீண்டும் மனதில் எழுமால் தடுக்கவேண்டும். பின் நல்ல எண்ணங்களை எழுப்ப வேண்டும். பின்பு மனம் மெல்ல மெல்ல கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துவிடும்.

அலை பாய்கின்ற மனமே அமைதியற்றுக் காணப்படும். மனதை அடக்கினால், ஆசைகள் அகன்று மனம் பரிசுத்தமாகிவிடும். அதாவது புலன்களில் மனதைச் செலுத்தாமல், புலன்களினால் வருகின்ற ஆசையை அடக்குவது ஒரு வழி. உலக இன்ப ஆசைகளில் ஈடுபடும் மனதை இறைவன் பக்தியில் செலுத்தி இன்பம் காண்பது இன்னொரு வழி. இந்த வழிகளை எல்லோரும் இலகுவாகப் பின்பற்ற முடியும். இருந்தாலும் மனதை அடக்குவதென்பது மிகக் கடினமான செயலே. மனதை அடக்குவதும், அடங்க வைப்பதும் நமது திறமையில்தான் தங்கியுள்ளது. இருந்தாலும் மனதை அடக்குவதை மிகக் கவனமாகத்தான் கையாள வேண்டும்.

காட்டில் வாழும் கொடிய விலங்குகளான புலி, சிங்கம் போன்றவற்றைக்கூட இலகுவாக அடக்கலாம். ஆனால் மனதை அடக்குவது கடினம். “வனத்தைத் திருத்துவது எளிது. மனத்தைத் திருத்துவது கடினம்” என ஒரு பழமொழிகூட உண்டு. இருந்தாலும் எமது வைராக் கியத்தைப் பொறுத்து மனதை இலகுவாக அடக்கலாம். காட்டு விலங்குகளைப் பலநாள் பழக்கத்தின் பின்பு அடக்கலாம். அதே போல மனதையும் பலநாள் பழக்கத்தினால் அடக்க முடியும்.

புராணங்களில் கூறப்படும் ஞானிகளும், முனிவர்களும் பலநாள் முயற்சியில், கடினமான தியானத்தின் பின்பே மனதை அடக்கியதாகக் கூறப்பட்டாலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் மீண்டும் மனதை அலைய விட்ட கதைகளும் உண்டு. மனதில் எழும் எண்ணங்களைப் எமது அறிவால்

ஆராய்ந்து, அவை நல்லவையா? கெட்டவையா? எனப் பார்க்க வேண்டும். பின் நல்லவற்றை மட்டும் செய்யப் பழகினால் மனம் நாம் நினைத்தபடி செய்யும். அந்நாளில் துறவிகளும், ஞானிகளும் மனதை அடக்கி வாழ்ந்த படியினால்தான் எவ்வளவோ மகத்தான காரியங்களைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இன்று மனதை அடக்கி வாழ்பவர்கள் மிகச் சிலரே.

திருக்குறளில் **சென்றவிடத்துச் செலவிடாது நீது ஓர்இ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு** எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது அறிவின் மூலம் மனதை அடக்கமுடியும் என வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறுகின்றார். மனக்கட்டுப் பாட்டை நாம் பழக்கத்தில் கொண்டு வந்தால் இவ்வுலகம் எல்லோருக்கும் சிறப்பானதாக அமையும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

லூயி பாஸ்டர்

27 மார்ச்சு 1822

இல் பிரான்சின் டோல்(Dole) எனும் கிராமத்தில் படைவீரரான ஜோசப் என்பவருக்கும் எதியா நெயில் என்பவருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார் லூயி பாஸ்டர். இவர் அப்ருவா(Abroi) நகரில் உள்ள ஜோபென்சன் (Jobenson) கல்லூரியில் படித்துப் பட்டம் பெற்றார். இவருடைய தந்தையார், தன்மகன் ஒரு ஆசிரியராக வரவேண்டுமென்று விரும்பினார். கல்லூரி நாட்களில் அறிவியல் அறிஞர் டுமாஸ் அவர்களின் சொற்பொழிவைக் கேட்டு, அந்தச் சொற்பொழிவால் கவரப்பெற்ற லூயி பாஸ்டர், தான் ஒரு வேதியல் அறிஞராக வரவேண்டுமென்று விரும்பினார். தொடர்ந்து தனது ஆய்வுப் படிப்பை முடித்து அந்தக் கல்லூரியில் முனைவர் பட்டமும் பெற்றார்.

ஆரம்பப் பள்ளியில் இருந்தபொழுதே பேராசிரியர் லோரண்ட் அவர்களின் ஆய்வுகூட உதவியாளராக பணியாற்றினார். அப்போது டார்ட்டாரிக் அமிலம்(Tartaric acid) படிக்களைக் (Crystats) கூர்ந்து ஆய்வு செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. படிக்களின் தட்டை முகங்கள்(Facets) வலதுபுறம், இடதுபுறம் ஆகிய இருவகைகளிலும் அமைந்திருப்பதை லூயி பாஸ்டர் கண்டார். இந்த சீர்மையற்ற தட்டை

முகங்களின் விளைவால் நுண்ணுயிர்களின் உற்பத்தி நடைபெறலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு உண்டாயிற்று. மேலும் பண்டங்கள் நொதித்துப் போவதற்கான கரைசல் பற்றிய ஆய்வினும் அவருடைய கவனம் சென்றது. இந்நிலையில் அவர் திருமணம் புரிந்த மேரியும் அறிவியல் ஆய்வில் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவராக விளங்கினார். இருவரும் சேர்ந்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர்.

சில பொருட்கள் தமது தொடக்க நிலை அல்லது மூல நிலையிலிருந்து பிறழ்வதற்கு நொதிப்புத் தன்மை ஒரு வேதியல் காரணமாக விளங்குகிறது. பால் புளிப்பதற்கும், திராட்சையில் இருந்து வைன்(wine) என்ற மதுபானம் தயாராவதற்கும் நொதிப்புத் தன்மையே காரணம். இந்த நொதிப்புத் தன்மை எந்த நிலையில் உருவாகுகின்றது என்பது அறிவியல் அறிஞர்களுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது. லூயி பாஸ்டர் இந்தத் துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு நொதிப்புத் தன்மைக்கான நுண்ணுயிர்க் கொள்கையை(germ theory) வெளியிட்டார். பொருள்களில் நொதிப்புத் தன்மையினால் விளையும் எல்லா மாற்றங்களுக்கும் பல்வகையான நுண்ணுயிர்களே

காரணம். அந்தக் கிருமிகளை நுண்ணோக்கிகள் மூலமே பார்க்கலாம். இந்த நுண்ணுயிரிகளை வெப்பத்தினால் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்பதே அவர் கண்டுபிடித்த நுண்ணுயிர்க் கொள்கையின் கூறுகளாகும். இக்கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே பாஸ்டராக்கம் (Pasteurisation) என்ற முறை உருவாயிற்று. பாலைக் கெடாமல் பாதுகாக்க இன்றும் இம்முறையே பயன்படுகிறது.

அடுத்து பட்டுப்பூச்சிகளைத் தாக்கிய ஒருவகை நோயினால் பிரான்சில் பட்டுத் தொழிலே நிலை குலைந்து போயிருந்தது. இந் நோய்க் கான கிருமிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆய்வில் அவர் ஈடுபட்டார். நோயுற்ற பூச்சிகளையும் சாதாரண பூச்சிகளையும் தனித்தனியே பிரித்து வைக்கும்படி அவர் கூறியதைக் கேட்ட எல்லோரும் நகைத்தனர். பக்கவாத நோயினால் அவஸ்தைப்பட்ட அவர் அந்த நோய்க்கான காரணத்தை அறிந்தார். இதனால் பிரான்சில் மட்டுமல்ல ஐரோப்பாவிலும் பட்டுத் தொழில் அழியாமல் காப்பாற்றப்பட்டது. இதனால் இத்தாலிய அரசு, பட்டு உற்பத்தி நிறுவனம் ஒன்றிற்கு இவரின் பெயரைச் சூட்டி நன்றி தெரிவித்தது.

நுண்ணுயிர்கள் மனித உடலில் மாற்றங்களையும் தீமைகளையும் ஏற்படுத்தக்கூடியவை என்ற உண்மையை தனது ஆய்வின்மூலம் அறிவித்தார். மருத்துவரின் கைகள், உடைகள், அறுவைச்சிகிச்சைக் கருவிகள் ஆகியவை நுண்ணுயிரழிவாக்கம் (sterilization) செய்யப்படாமல் அறுவைச்சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டால், நோயாளியின் உடலின் இரத்தத்தில் நுண்ணுயிர்கள் கலந்து நிலமை மோசமாகும். இதைத் தடுப்பதற்கு அறுவைச்சிகிச்சைக் கருவிகளை புரை எதிர்புக்கரைசல் (anti-septic solution) அல்லது கொதிநீரில் மூழ்கி எடுத்துப் பின்னர்

பயன்படுத்தவேண்டும் என்றும் அறிவுரை வழங்கினார். இன்றும் இம்முறையானது உலகெங்கும் பயன்படுகிறது.

பாஸ்டராக்கம், நுண்ணுயிரழிவாக்கம் ஆகிய இரண்டும் லூயி பாஸ்டரின் குறிப்பிடத்தக்க கண்டுபிடிப்புகள் ஆகும். அடைப்பான் நோயினைப் பரப்பும் நுண்ணுயிரிகளைப் பிரித்தெடுத்து, அவற்றைச் செயலிழக்கச் செய்தபின் மீண்டும் அவற்றை கால்நடைகளின் இரத்தத்தில் ஊசி வழியாக செலுத்தியதில், நோய் பரவாமல் தடுத்ததோடு கால்நடைகளும் காப்பாற்றப்பட்டன. ஆதாவது ஆபத்தான நுண்ணுயிர்களினால் பரவும் நோயைத் தடுக்க வேண்டுமெனில், அந் நுண்ணுயிரிகளை உருவாக்கி அவற்றைச் செயலிழக்க வைத்து, மீண்டும் அவற்றை இரத்தத்தினுள் செலுத்த வேண்டும் என்ற முறையை பாஸ்டர் கூறினார். இந்தச் சிகிச்சை முறையே பின்னாளில் தடுப்பு ஊசி(vaccination) முறை என அழைக்கப்பட்டது.

இவரின் மற்றுமோர் கண்டுபிடிப்பு நாய்க்கடிக்கான சிகிச்சை முறையாகும். அந்நாளில் நாய்க்கடிப்பட்ட மனிதரோ, விலங்கோ தப்ப முடியாது. இருந்தபோதும் நாய் கடித்த உடல் பகுதியை நெருப்பில் காய்ச்சிய இரும்பினால் குடுபோட்டு அறுத்து எறிவதுதான் முறையாக இருந்தது. இந்த மூடத்தனமான, முரட்டுத்தனமான சிகிச்சை முறையை ஒழிக்க விரும்பினார். இதற்காகப் பல ஆண்டுகள், பெண் நாய்களை தனது ஆய்வில் ஈடுபடுத்தினார். பெரும் ஆபத்தை விளைவிக்கும் நுண்ணுயிரிகள் நாயின் உமிழ்நீரில் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார். நாய்க்கடிப்பட்டவரின் மூளை அல்லது முதுகெலும்புத் தண்டில் மேற்கூறிய நுண்ணுயிரிகள் தங்கிச் செயலாக்கம் பெற்று ஆபத்து விளைவதாக கண்டார். நாயின் உமிழ்நீரை தானே உறிஞ்சி, அதனை

மருந்தாகப் பயன்படுத்தி, நாய்க்கடியால் நீர்ச்சநோய் தாக்கப்பெற்ற ஒன்பது வயதான ஜோசப் என்பவனுக்கு தடுப்பூசி மூலம் செலுத்தி சிகிச்சை அளித்தார். வியப்பூட்டும் வகையில் அச்சிறுவன் சுகமடைந்தான். இந்த முறையால் நாய்க்கடிபட்ட பலர் உயிர் பிழைத்தனர்.

லூயி பாஸ்டர் திசு அழுகல்(gangrene), குருதி நச்சு(blood poisoning), பிறந்த குழந்தைகளுக்கு வரும் காய்ச்சல் ஆகியவை பற்றியும் ஆய்வு நடாத்தினார். உயிற்ற உடல்

உறுப்புக்களிலிருந்து உயிருள்ளவை அதாவது நுண்ணுயிர்கள் தோன்றுகின்றன. அத்தகைய நுண்ணுயிர்கள் மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் பெரும் ஆபத்தை விளைவிக்கின்றன என்ற முடிவைக் கூறினார்.

இவர் மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் காப்பாற்றக்கூடிய வருமன் காக்கும் சிகிச்சை முறையைக் கண்டுபிடித்தார். இந்த மாபெரும் அறிவியல் மேதை 27 புரட்டாதி 1895 இயற்கை எய்தினார்.

ஆசை...ஆசை

குறுக்குவழி என்பது எதனால் ஏற்பட்டது?. மனிதனுக்கு ஆசைப்பட்டது உடனே கிடைத்துவிட வேண்டும். இதனால்தான் அவனுடைய சிந்தனையில் குறுக்குவழி என்பது உண்டாயிற்று. இந்தக் குறுக்குவழி சரியா?. தவறா? என்றுகூடச் சிந்திக்க அவனுக்கு நேரமோ, காலமோ இல்லை. குறுக்குவழியில் தான் விரும்பியதை அடையவே அனேகமானோர் முயற்சிக்கின்றனர்.

உதாரணத்திற்கு ஓர் கதை.

ஓர் இளம் பெண்ணிற்கு தான் வெகுவிரையில் பணக்காரியாக வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. இதனை அவள் தனது நண்பிகளிடம் கூறினாள். இதனை அறிந்த ஒரு இளைஞன், “ஒரு மணித்தியாலத்தில் பத்தாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்க ஆசை இருக்கிறதா?” என அவளிடம் கேட்டான். அவள் ஆச்சரியத்துடன் ஆமாம் என்று தலையாட்டினாள்.

“என்னை ஒரு மணி நேரத்தில் பதினைந்து தடவை முத்தமிட்டால்

உனக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன் என்றான் அந்த இளைஞன்.

அவள் சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள். வெறும் முத்தம்தானே. இதில் என்ன இருக்கிறது என எண்ணி அதற்குச் சம்மதித்தாள்.

அருகிலிருந்த ஒரு ஒதுக்கான இடத்திற்கு அந்த இளைஞனை அழைத்துக்கொண்டு போனாள். அந்த இளைஞன் பயமாயிருக்கிறது என்றான். அவன் பின்வாங்கப்போகின்றான் என்று அவள் நினைத்தாள். இதற்கென்ன பயம் எனக்கூறி முத்தமிடத் தொடங்கினாள். ஒவ்வொருமுறையும் முத்தமிடும்போதும் அவன் தனக்குப் பயமாயிருக்கிறது என்பதும் அவள் அதனை அசட்டை செய்துவிட்டு முத்தம் கொடுப்பதுமாகத் தொடர்ந்தது.

பத்துத்தடவை முத்தமிட்ட பின், அவன் இப்போது எனக்குப் பயம் அதிகரித்துவிட்டது என்றான். அதற்கு அவள் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நமக்குள் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் முடியப் போகிறது. நீ எனக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தைத் தந்தபின் நீ யாரோ, நான்

யாரோ. அதன் பின் நான் என் வழியில் சென்றுவிடுவேன் என்றாள். ஆகவே ஏன் பயப்படுகிறாய் எனக் கேட்டாள்.

உனக்குத் தருவதாகக் கூறிய அந்தப் பணத்தை எப்படிப் புரட்டப்போகிறேன் என்பதை நினைத்துத்தான் பயம் என்றான் அவன். குறுக்குவழியில் செல்ல விரும்புகிற மனிதர்களின் நிலை இப்படித்தான்.

ஆசைப்பட்டதை அடைவதற்குத் தெரிவு செய்யும் பாதையும் சரியானதாக அமைந்துவிட்டால் வெற்றி

நிச்சயம் கிடைக்கும். மாமரம் ஒன்றை நட்டுவிட்டு, அதன்கிழ் இருந்து மாங்காய், மாங்காய் என்று கூச்சலிடுவதில் அர்த்தமில்லை. அது வளருவதற்குத் தேவையானவற்றைக் கொடுத்தால் மாங்காய்தானாகவே வரும்.

உங்களிடம் இருக்கின்ற திறமையை வளர்த்துக்கொண்டு, செய்வதைச் சந்தோஷமாகச் செய்தால் நீங்கள் ஆசைப்பட்டது கிடைக்கும்.

(நன்றி. வாசுதேவ்)

குறள் விளக்கம்

‘சிறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து நீதின்றி வந்த பொருள்

இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் அவசியம். “இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள்” என்று எம் முன்னோர்கள் கூறிச்சென்றார்கள். பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்பது வள்ளுவர் கருத்து. பொருள் இருப்பின் அறிவியலில் முன்னேற்றம் அடைந்த இவ்வுலகில் நாமும் முன்னேற முடியும். உலகின் ஒரு முனையில் இருந்து மறுமுனைக்கு சில மணி நேரத்தில் போய்வரலாம். நினைத்த மாத்திரத்தில் பலஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் உறவுகளுடன் உரையாட முடியும். இவற்றிற்கெல்லாம் பொருள்தான் அவசியமாகின்றது. பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ் உலகம் இல்லைத்தான். பொருள் இல்லாதவர்களால் இவற்றை அனுபவிக்க இயலாது பொருள் இருப்பதால் நாம் நினைத்தவற்றைச் செய்யவோ, அடையவோ

முடியும். எமது குறிக்கோளை நிறைவேற்ற முடியும். எமது குறிக்கோள் என்ன என்பதில் எமக்குத் தெளிவு வேண்டும். அந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்கு அல்லது நிறைவேற்றுவதற்கு எவ்வளவு பொருள் தேவை என்பதிலும் ஒரு தெளிவு வேண்டும். எமது குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள பொருள் தேடுவதில் குறைவில்லை.

எமது குறிக்கோளை நிறைவேற்றப் பொருள் ஒரு கருவி மட்டுமே. ஆனால் எமது குறிக்கோளை பொருள் சேர்ப்பதுதான் என்றாகிவிட்டால் வாழ்க்கையே பயனற்றதாகிவிடும். பொருள் சேர்ப்பதுதான் குறிக்கோள் என்று நினைத்தவன், அந்தக் குறிக்கோளுக்குத் தன்னையே கருவியாக்கித் தன்னையும் விற்றுவிடுவான். அப்படிப்பட்டவனுடைய வாழ்க்கை கால வெள்ளத்தில் சுவடு தெரியாமல்

கரைந்து போய்விடும். ஊரிலுள்ள அனைத்தையும் வாங்க நினைத்தவன் தன்னையே விற்றுவிடுகிறான். எல்லா வற்றையும் ஆள நினைத்தவன், எதையும் ஆளமுடியாமல் பொருளுக்கு அடிமையாகவே மாறி அழிந்து போகிறான். வேறு குறிக்கோள் எதுவும் இல்லாமல், பொருள் சேர்ப்பது ஒன்றை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை, இரங்கத்தக்க, சாரமற்ற வாழ்க்கை. மிகப் பெரிய துன்ப வாழ்க்கை.

நாகரிகம் முன்னேற்ற மடையாத காலத்தில் விறகு பொறுக்கி அதனை எரித்து குளிர் காலத்தில் குளிர் காய்ந்து சுகம் தேடிக்கொண்டான் ஒருவன். அவன் விறகு பொறுக்கியது எதற்காக? குளிர் காய்வதற்காக. குளிர் காயவேண்டும் என்ற குறிக்கோளிற்காக விறகு பொறுக்கியது சரி. குளிர் காய்கிற நோக்கையே மறந்துவிட்டு விறகு பொறுக்குவதையே வேலையாக கொண்டு குளிரில் நடுங்கிச் சாகிற வனைப்பற்றி என்ன நினைப்பீர்கள். (நன்றி: டாக்டர் பொற்கோ)

அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் பொருள் சேர்ப்பதை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். பொருள் சேர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவனுக்கு வாழ்க்கை முழுவதும் துன்பந்தான்.

செய்க பொருளைச் சிறுநீர் செருக்கறுக்கும் எ.கதனிற் கூரியது இல் எனக் கூறும் வள்ளுவர் நல்லார் கண்பட்ட வறுமையின் இன்னாதே கல்லார் கண்பட்ட திரு என்றும் கூறுகின்றார். அதாவது கற்றவரிடம் உள்ள வறுமையைக் காட்டிலும் கல்லாதவரிடம் உள்ள செல்வம் துன்பம் தருவது என்கிறார். பொருளை ஈட்டுவது துன்பம். ஈட்டிய பொருளைக் காப்பது துன்பம். காப்பதில் குறைவந்தால் துன்பம். பொருள் பறிபோனால் துன்பம்.

குறிக்கோளுடன் முறையாக தேடிய பொருள் அறத்தையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கும். வாழ்க்கைக்குப் பொருள் வேண்டும். அந்தப் பொருள் முறையாக வரவேண்டும். அதைத்தான் மேலே கூறிய குறள் மூலம் தெளிவு படுத்துகிறார் வள்ளுவர்.

உங்களுடையது, எவ்வூடையது.

சுவாமி சகலோதானந்தர்

எம்மீது பிறர், கோபத்தை உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை எடுத்து வீசினால் என்ன செய்ய முடியும்?. உதாரணமாக நம்மை பிறர் மட்டும் தட்டிப் பேசினால் அதை எப்படி எதிர்கொள்வது?. அல்லது எம்மைக் கேலி செய்தால் என்ன செய்வது?. இதற்கு நம்மிடம் பதில் இல்லாமல் இருக்கலாம். கௌதம புத்தரின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களைப் பார்த்தோமாயின் அதில் நமக்குப் பதில் கிடைக்கும்.

ஒரு முறை புத்தர் தனது சீடர்களுடன் கிராமங்களுக்குச் சென்று பிச்சை எடுத்தார். ஒரு வீட்டில் பிச்சை

கேட்டபொழுது, அந்த வீட்டுப்பெண்மணி புத்தரையும் அவருடைய சீடர்களையும் பார்த்து, "சோம்பேறியே! உங்கள் அனை வரினதும் கை, கால்கள் நன்றாகத் தானே இருக்கிறது, உங்களுக்கு உழைத்துச் சாப்பிட என்ன கேடு? எனக் கேட்டு திட்டி, எதுவும் கொடுக்காமல் அனுப்பினாள்". ஒரு பெண் தனது குருவை இப்படித் திட்டிவிட்டாளே என்று அதிலிருந்த ஆனந்தா என்ற சீடரின் மனம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. "தயவுசெய்து எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள், கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிய அந்தப் பெண்ணுக்கு நல்ல

பாடம் புகட்டிவிட்டு வருகிறேன்” என்று புத்தரிடம் கூறினார். ஆனால் புத்தரோ ஒன்றும் கூறாமல் தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினார். வெயிலோ மண்டை ஓட்டினைப் பிளக்கிறது. புத்தர் தனது கையிலிருந்த கமண்டலத்தினை தனது சீரான ஆனந்தாவிடம் கொடுத்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினார்.

மாலை நேரம் வந்ததும் புத்தர், ஆனந்தாவிடம் இருந்த கமண்டலத்தைப் பார்த்தார். உடனே இது யாருடைய கமண்டலம் எனக் கேட்டார்?. அதற்கு அந்தச் சீடர், “சுவாமி இது உங்களுடையது” என்றார். உடனே புத்தர் அதை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, இதை உனக்கு அப்போதே பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டேன், ஆனபடியால் இது என்னுடையதல்ல, உன்னுடையதுதான் என்றார். இப்படியே நடந்து இரவு வந்ததும் எல்லோரும் ஆச்சிரமத்திற்குத் திரும்பினார்கள்.

இரவு எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போகும்போது அங்கிருந்த அந்தக் கமண்டலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி “இந்தக் கமண்டலம் யாருடையது?” எனக் கேட்டார். அப்போது ஆனந்தா, “இது என்னுடையது” என்றார். இதைக் கேட்ட புத்தபெருமான் சிரித்தார். “இன்று மாலை, இந்தக் கமண்டலத்தைக் காட்டி இது யாருடையது எனக் கேட்டேன். உங்களுடையது என்றாய். ஆனால், இப்போதோ என்னுடையது என்கிறாய். ஒரே கமண்டலம் எப்படி உன்னுடையதாகவும் என்னுடையதாகவும் இருக்க முடியும்?” எனக் கேட்டார்.

இந்தக் கேள்வியால் சற்று தடுமாறினாலும், ஆனந்தா நிதானமாகப் பதில் கூறினார். “சுவாமி, இன்று மாலை இந்தக் கமண்டலத்தை எனக்குப் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டீர்களே! அதனால் தான் அதனை என்னுடையது என்றேன்.” இருந்தாலும் உங்களுடையதாக இருந்த

இந்தக் கமண்டலம் எனக்குக் கொடுத்த படியால் என்னுடையது என்றேன், எனக் கூறினார்.

புத்தர் ஆனந்தாவுக்குக் கூறினார், “இதுபோலத்தான் அந்தப் பெண்மணி எங்களைப் பார்த்துக் கூறிய வார்த்தைகளை என்னுடையதாகக் கருதவில்லை. ஆகவே அந்த வார்த்தைகள் எம்மைப் பார்த்துக் கூறினாலும், அந்த வார்த்தைகள் அந்தப் பெண்ணுக்கே சொந்தம். அதனால் தான் அந்தப் பெண்ணுக்கு நீ பாடம் புகட்டத் தேவையில்லை எனக் கூறினேன் என்றார்”.

இது மிக எளிமையான அறிவுரைதான். அதாவது, யாராவது நம்மைப் பார்த்து சோம்பேறி என்று திட்டினால், அந்த வார்த்தையை நம்முடையது என்று ஏற்றுக்கொள்ளும்போது தான் அது நம்முடையதாகிறது. நான் சோம்பேறியா என்பது நம்க்குத் தெரியும். எதிராளி நம்மைப் பார்த்துச் சொல்வதால் நாம் சோம்பேறியாக முடியாது. மற்றவரின் பிதற்றல் நம்மைப் பாதிக்க முடியாது. இதனால் பிதற்றலை நாம் நாம் ஒரு பொருட்டாக எடுக்க மாட்டோம்.

சோம்பேறி என்று ஒருவர், இன்னொருவரைத் திட்டும்போது, திட்டப் பட்டவர் பாதிக்கப்படுகிறார் என்றால் உண்மையில் அவர் சோம்பேறியேதான். யாராவது சோம்பேறி என்று இது போன்றவர்களைத் திட்டினால், சோம்பேறி என்ற வார்த்தையினால் ஏற்படும் அவமானத்தைவிட, நாம் சோம்பேறி என்பது தான் உண்மை. இந்த உண்மை மற்றவருக்கும் தெரிந்துவிட்டதே என்று நினைக்கும்போதுதான் பாதிக்கப்படுகிறார்.

ஆகவே நாம் எதனையும், எமக்கு உரிமையானது என்று சொந்தம் கொண்டாடாமல்விட்டால் எமக்கு அது சொந்தமாகாது. ஆனபடியால் எமது

வாழ்வில் அடுத்தவரின் சொற்களும், வசைமாரிகளும் எம்முடையவையில்ல என்பது எமக்குத் தெளிவாகத் தெரியுமாயின் நாம் அவற்றை ஏற்காமல் விடலாம். ஆனால் நாம் அவற்றை எமது சொந்தம் என்று ஏற்றுக் கொள்வதால்

தான் நாம் கோபப்படுகிறோம். ஆகவே, எமக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, தேவையற்றவற்றை விடுவதே மேல். அதற்கான முயற்சியை நாம் மேற்கொள்வதால் நாம் நிம்மதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழமுடியும்.

மனித நேயம் (ஒரு விளக்கம்)

மனித நேயம் என்பது அன்புணர்ச்சியே. மனிதர்களின் மகிழ்ச்சியை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செய்யும் அன்புணர்ச்சியே. ஒப்புரவொழுகு என்பதற்கிணங்க செய்யப்படும் அன்பேயாகும். இதைவிட பிற உயிர்களின் மீதும் செலுத்தும் அன்புணர்ச்சியும் சிறந்ததே.

மனித மேம்பாட்டினை வென்றெடுப்பதற்காகவும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையின் மீதும் செய்வது மனித நேயமே. அத்தோடு மனிதச் சீரழிவினை வேரறுப்பதற்காகவும் செய்யும் அன்புணர்ச்சியே. உண்மையானதும், தூயதான, தன்னைமற்ற, பொதுநலம் கனிந்த அன்புணர்ச்சியாகும். மானிடப் பண்பாட்டுச் சூழல்களுக்கேற்ப தம்மைதாமே மாற்றி அமைத்துக் கொள்வதன் மூலம் ஒளிர்மை அடைவதே அன்புணர்ச்சியாகும். எந்த தத்துவத்திற்கும் தன்னை அடிமைப் படுத்திக் கொள்ளாத அன்புணர்ச்சியாகும்.

மனித விடுதலையை வென்றெடுக்கும் அன்புணர்ச்சியாகும். மனித மேம்பாட்டிற்கும், மனித மகிழ்விற்கென எழுந்த அனைத்துத் தத்துவங்களுக்கும் வாழ்வழிப்பதற்கான அன்புணர்ச்சியாகும். மனிதர்களுக்கு வாழ்வளித்து அதனைக் கவனமாகக் கண்காணித்து வருவதுதான் அன்புணர்ச்சியாகும். மனித விடுதலையை வென்றெடுக்கும் அன்புணர்ச்சியாகும்.

மனிதநேயமாவது சாதி, ஆத்திக நாத்திக மதம், மொழி, இனம், அரசியல், பணம், பதவி, கலையியல், அறிவியல் போன்றவற்கான பற்றுக்களை எல்லாம் மீறி நின்று அனைத்து உயிர்களின் மீதும் செலுத்துகின்ற உண்மையான, தூய்மையான, தன்னைமற்ற, பொதுநலம் கனிந்த அன்புணர்ச்சியே. அதுமட்டுமல்ல விருப்பு, வெறுப்பு, அரவணைப்பு, எதிர்ப்பு, சகிப்பு, தண்டிப்பு, வன்முறை போன்ற அனைத்து நிலைகளில் அமைப்பும் எண்ணங்களாகவும், பேச்சுக்களாகவும், செயற்பாடுகளாகவும் மனிதர்களிடத்து வெளிப்படுவதாகும்.

மனித நேயத்தோடு வாழ்வதென்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் கடினமாக இருப்பினும், எம்மால் முடியும் என்ற வைராக்கியத்தோடு வாழ்ந்தால் இவ்வுலகம் உள்எவரை எம்மால் நிலைத்து நின்றமுடியும். முயற்சி திருவினையாக்கும். முயற்சிப்போம்.

வாசிப்பதால் மனிதன் பூரணமடைகிறான்

நீங்கள் யடிப்பவைகளும் பிறருக்கும் பயன்படும் விடயங்கள் எனக் கருதுபவைகளை அறிவோர் பக்கத்திற்கு அனுப்பி வைப்புகள். அவை ஏனையவர்களுக்கும் பயன்பட்டும்.

தொடர்புகளுக்கு: N.Varatharajah, 132 Rue des fourches, 45500 Gien, France.